Procesul unui grup de spioni, trădători şi complotişti în slujba Vaticanului şi a centrului de spionaj italian

Luni dimineaţa a început la Tribunalul Militar Bucureşti procesul unui grup de spioni, trădători şi complotişti în slujba Vaticanului şi a centrului de spionaj italian.

Au fost trimişi în judecată acuzaţii: Pacha Augustin, episcop romano-catolic de Timişoara şi Banat; Gatti Clement, preot paroh al Bisericii Italiene din Bucureşti; Pintori Eraldo, funcţionar al Legaţiei Italiei din Bucureşti; Schubert Iosif, paroh canonic al catedralei catolice din Bucureşti, episcop romano-catolic clandestin; Boros Adalbert, rector al Seminarului Catolic din Timişoara, episcop romano-catolic clandestin; Waltner Iosif, prelat papal, director al Eparhiei romano-catolice din Timişoara; Heber Ioan, preot romano-catolic, secretar al Eparhiei romano-catolice din Timişoara; Ştefănescu Lazăr, inspector general şcolar; Săndulescu Gheorghe, inspector general şcolar, şi Topa Petre, medic în Bucureşti.

Completul de judecată este compus din: general maior magistrat Alexandru Petrescu, preşedinte; locotenent colonel magistrat Aurel Casandra, colonel Ion Petreanu, colonel Nicolae Grigore, colonel Lascăr Petrovici.

Acuzarea este susţinută de procuror militar special colonel Aurel Ardeleanu şi căpitan magistrat Ovidiu Teodorescu.

Apărarea este susţinută de avocaţii Savin Ladislau, Roman Mapole, G. Dumitrescu, N. Hogaş, B. Soloman, Vasile Gheciu, Eugen Ionescu, Victor Lăzărescu, C. Constantinescu şi Mihail Mayo.

După ce judecătorii au depus jurământul legal şi s'a procedat la interogatoriul de identificare a acuzaţilor, primul grefier a dat citire referatului introductiv.

Referatul introductiv

Referatul introductiv, întocmit de d. maior de justiţie Frăţilă Adrian, procuror şef al Parchetului Tribunalului Militar Bucureşti, arată că acuzaţii: Pacha Augustin, Gatti Clement, Pintori Eraldo, Schubert Iosif, Boros Adalbert, Waltner Iosif, Heber Ioan, Ştefănescu Lazăr, Săndulescu Gheorghe, Topa Petre, care au avut demnităţi importante în Eparhia bisericii romano-catolice din Republica Populară Română, şi funcţii în Legaţia Italiană din Bucureşti (sau au fost strâns legaţi de aceasta) în ura lor împotriva poporului muncitor, s'au pus în slujba imperialismului, şi pentru a-l ajuta în acţiunea criminală de cotropire armată a popoarelor libere, au desfăşurat o largă şi variată activitate criminală.

Această activitate criminală a fost iniţiată, condusă şi îndrumată în folosul imperialismului americano-englez, de Vatican, prin Nunciatura Papală din Bucureşti şi împuterniciţii ei după rechemare, pe de o parte, iar pe de alta de unii reprezentanţi diplomatici ai Italiei din Bucureşti.

Referatul introductiv arată în continuare că, acuzatul Pacha Augustin s'a prezentat în primele zile ale lunei Februarie 1934, în audienţă solemnă la Hitler, unde ca episcop de Timişoara şi reprezentant al vârfurilor germane catolice din Sud-Estul Europei, a făcut urări fierbinţi, pentru izbânda acţiunilor tâlhăreşti pornite de Hitler.

Deşi gata de a asigura această colaborare dintre Hitler şi biserica catolică, pe care o ştia dorită de Vatican, acuzatul Pacha a voit să aibă în prealabil şi confirmarea autorizată a poziţiei Vaticanului faţă de hitlerism.

Pentru aceasta, acuzatul Pacha a luat contact cu Nunciul Papal din Berlin, Cezare Orsenigo, care îl autoriză în numele Vaticanului să trateze colaborarea cu Hitler.

Aşa cum declară acuzatul Pacha în aceeaşi declaraţie.

Nunciul Orsenigo a cerut:

„...să nu spun că am fost trimis de el, deoarece atunci ar fi clar pentru toată lumea că Vaticanul susţine politica fascistă hitleristă şi astfel atitudinea Vaticanului în această privinţă ar fi dată pe faţă".

Acuzatul Heber Ioan, secretarul acuzatului Pacha, prin care acesta a transmis dispoziţiunile sale, declară la 16 August 1951:

„Episcopul m'a însărcinat încă din anul 1936, să comunic preoţilor din întreaga Eparhie să conlucreze cu tinerii hitlerişti şi să urmeze pe episcopul lor în atitudinea sa hitleristă, prin care el înţelege ca toţi romano-catolicii să devină hitlerişti... ceeace eu am şi făcut, discutând această chestiune cu toţi preoţii care au trecut pe la episcopie".

Acuzatul Pacha sprijină de altfel efectiv constituirea bandelor hitleriste în România, printr'o hotărîre oficială a conducerii episcopiei catolice din Timişoara.

Acuzatul Heber arată, în legătură cu aceasta la aceeaşi dată:

„Tot în cursul anului 1936, în preajma organizării Partidului Naţional Socialist German din România, s'a ţinut o şedinţă în biroul episcopului, de faţă fiind Augustin Pacha, dr. Waltner Iosif, dr. Krauter Francisc, Wulff Elisabeta, Nischbach şi alţii".

„Cu această ocazie s'a discutat şi hotărît programul asociaţiunilor de tineret romano-catolice germane din Banat, program ce era să fie pus în aplicare în viitor, ceeace s'a şi făcut. Un punct din programul respectiv suna în felul următor: „Aprobăm ce se întâmplă în al III-lea Reich, suntem plini de admiraţie pentru ceeace se face de către Hitler, aprobăm ideea rasismului şi toate celelalte puncte din programul Partidului Naţional Socialist German". Acest program a fost cetit la manifestarea tineretului ce a avut loc la Teremia Mare, în cursul lunei August 1936, unde şi eu am participat, însoţindu-l pe episcopul Pacha Augustin".

În continuare, referatul introductiv arată rolul Vaticanului şi al oficinelor lui de spionaj în sprijinirea hitlerismului şi pregătirea agresiunii împotriva Uniunii Sovietice.

Acuzatul Pacha precizează într'o declaraţie a sa că de altfel, Vaticanul are oragnizată reţeaua sa de spionaj pe scară mondială:

„...episcopii catolici din întreaga lume au dus şi duc asemenea activitate informativă în folosul Vaticanului".

Activitatea de spionaj a Vaticanului n'a încetat după prăbuşirea lui Hitler sub loviturile eroicelor Armate Sovietice.

Încă din luna Noembrie 1944, Nunciul Andreia Cassulo convoacă telefonic la Bucureşti pe acuzatul Waltner, căruia îi dă dispoziţiuni ca agentura de spionaj din Timişoara să continue culegerea şi transmiterea informaţiunilor ca şi mai înainte, specificând ca informaţiile să fie mai ample şi mai numeroase, măsurile de precauţie mai mari şi să se urmărească cu deosebită atenţie activitatea Partidului Comunist Român şi a activiştilor lui, ca şi a aparatului de stat.

Acuzaţii Pacha, Waltner şi Heber au acceptat să ducă mai departe activitatea lor de spionaj în folosul Vaticanului, pentru noul lor stăpân, imperialismul american.

În anii 1944, 1945 şi 1946, până la plecarea din ţară a lui Andreia Cassulo, agentura din Timişoara a transmis centrului de spionaj al Vaticanului din Bucureşti, condus de acesta, numeroase informaţiuni, privind în deosebi: trupele sovietice care mergeau spre front şi cele care după sdrobirea hitlerismului se înapoiau în U.R.S.S., unităţile armatei române, personalităţile politice şi conducătorii administrativi din regiune, transporturile, aprovizionarea fabricilor cu materii prime, activitatea P.C.R. şi multe altele.

Succesele tot mai mari ale forţelor democratice din România şi îndeosebi sdrobirea partidelor istorice în alegerile din 1946, au alarmat pe imperialişti şi pentru a întări şi mai mult acţiunea lor de spionaj, serviciul de spionaj american a luat direct conducerea centrului de spionaj dela Nunciatura Apostolică din Bucureşti, prin episcopul american de Savannach, O'Hara.

Acesta în Martie 1947, ia contact cu acuzatul Waltner şi îi comunică necesitatea de a intensifica acţiunea de spionaj, dându-i noi instrucţiuni pentru agentura din Timişoara.

Acuzatul Waltner Iosif, care a participat la masa dela Nunciatură oferită de O'Hara, a declarat:

„În timpul mesei, Nunciul O'Hara a ţinut o cuvântare în care a spus: „că America va ajuta cu bani şi alte mijloace pe cei care vor lupta împotriva influenţei U.R.S.S. în România şi că în calitatea sa, fiind şi de origină americană, menţine contactul cu Legaţia Americană... A propus să facem tot efortul ca prestigiul U.R.S.S. să fie micşorat în România, deoarece în curând regimul democratic va fi schimbat".

O'Hara, pe linia intensificării acţiunei de spionaj, a cercetat pe teren, în Septembrie 1947, activitatea agenturii sale dela Timişoara, declarându-se mulţumit de modul în care lucrează cei trei acuzaţi, Pacha, Waltner şi Heber. El a continuat în permanenţă, direct sau prin Guido Del Mestri, să dea instrucţiuni asupra modului de lucru.

Astfel, în 1948, Guido Del Mestri comunică lui Heber, că în perioada aceea Vaticanul cere informaţii în mod deosebit, despre centrele industriei grele şi îi dă indicaţiunea să depună un interes mai mare cu privire la culegerea informaţiunilor despre uzinele cele mai importante.

În executarea ordinelor Vaticanului, transmise prin O'Hara şi Del Mestri, acuzaţii Pacha, Waltner şi Heber au trimis Nunciaturii, din 1947 până în Iulie 1950 — dată la care Nunciatura fiind demascată ca centru de spionaj, spionii O'Hara, Del Mestri şi Kirk au fost nevoiţi să părăsească ţara — informaţiuni privitoare la: aprovizionarea fabricilor şi uzinelor cu materie primă, naţionalizarea industriei în Banat, numărul, salarizarea şi aprovizionarea muncitorilor, stabilizarea monetară, organizarea, conducerea şi activitatea Partidului Muncitoresc Român din regiune, organizarea gospodăriilor agricole colective, trupele din regiune şi mişcarea lor, precum şi multe alte informaţii militare economice şi politice.

Pentru a duce la îndeplinire un atât de vast plan de spionaj, acuzaţii Pacha, Waltner şi Heber au folosit şi informatori anume recrutaţi şi instruiţi în diferitele sectoare de activitate locale.

Informaţiile odată culese erau predate la Nunciatură fie personal lui O'Hara, fie lui Guido Del Mestri, de către acuzaţii Pacha, Waltner şi Heber, care se deplasau periodic la Bucureşti.

Regentul apostolic O'Hara a transmis agenturilor sale de spionaj instrucţiuni insistente de întărirea acţiunii criminale ce o conduceau. Astfel acuzatul Waltner Iosif recunoaşte:

„În Februarie 1948, Del Mestri mi-a spus că Nunciul O'Hara este foarte agitat în urma desfăşurării evenimentelor din R.P.R., cu privire la înfiinţarea Republicii şi plecarea regelui din ţară şi că este frământat pentru a găsi o soluţie cum Nunciatura trebue să lucreze mai departe în România".

„Apoi mi-a spus că O'Hara cere, în numele lui şi al Vaticanului, să intensificăm activitatea deoarece lupta noastră intră într'o nouă fază".

Frământarea lui O'Hara provenea îndeosebi din faptul că sporirea vigilenţei aparatului de stat şi largul sprijin de mase pe care îl găsea regimul de democraţie populară, făceau tot mai grea desfăşurarea mârşavei activităţi de spionaj, pe care o ducea prin Nunciatura Vaticanul, la ordinul stăpânilor americani.

Posibilitatea ca agentura dela Timişoara să fi fost identificată, ca şi primejdia iminentă de demascare a Nunciaturii ca un centru de spionaj, în urma arestărilor efectuate în 1949, au dus pe O'Hara la organizarea unei acţiuni informative şi mai conspirative, denumită „Jakab". În cadrul acestei acţiuni mai de mult pregătite, O'Hara şi Del Mestri au purces la constituirea unor noi agenturi de spionaj în toate centrele unde asemenea agenturi funcţionau, care paralel cu vechile agenturi şi mai ales după eventuala lor descoperire să poată continua ticăloasa activitate de spionaj.

Noile agenturi erau conduse de preoţi catolici, consacraţi episcopi în vederea acestei mârşave acţiuni. Consacrarea acestor episcopi clandestini se făcea în cel mai strict secret şi sub legătura celor mai straşnice jurăminte de păstrare a conspirativităţii.

Pentru Timişoara, a fost însărcinat cu conducerea dublurii agenturii de spionaj, acuzatul Boros Adalbert, rectorul seminarului catolic din Timişoara, care fusese consacrat în clandestinitate episcop, în vederea acestei însărcinări, încă dela 12 Decembrie 1948. Acesta mărturiseşte relatând întrevederea avută cu O'Hara şi Del Mestri în Mai 1950:

„Pentru Eparhia Timişoara, mi-au comunicat că am fost eu însărcinat să conduc toată această acţiune de culegere şi transmitere de informaţii, în cadrul reţelei informative Jakab. Tot cu această ocazie mi-au comunicat că rapoartele informative ce le voi înainta, să nu le mai semnez cu numele meu, ci să trec numărul 12/12, data hirotonisirii mele ca episcop, după care ei vor recunoaşte că rapoartele informative vin de la mine".

Pentru a asigura acoperirea cea mai perfectă a legăturii Nunciaturii cu spionii din reţeaua Jakab, O'Hara şi Del Mestri au interzis acestora accesul la Nunciatură şi la Arhiepiscopie. Pentru a realiza legătura, ei au desemnat pe sora Hildegard Reissner.

Aceasta, în momentul în care se prezenta un agent cu informaţii, forma dela un telefon public numărul Nunciaturii, şi la răspunsul acesteia spunea: „Pardon, greşală". Prin această formulă convenţională, Del Mestri ştia că a venit un curier din provincie şi se prezenta deghizat civil la un loc dinainte stabilit şi prelua informaţiile.

Demascarea Nunciaturii, ca centru de spionaj al Vaticanului la Bucureşti, a adus în vara anului 1950 plecarea precipitată din ţară a lui O'Hara şi Del Mestri, ca şi a întregului lor personal. Prin aceasta a intrat imediat în acţiune planul de spionaj Jakab.

Potrivit acestui plan, locul lui O'Hara şi Del Mestri la conducerea centrului de spionaj al Vaticanului din Bucureşti, îl lua vicarul arhiepiscopiei catolice din Bucureşti, preotul canonic al Catedralei Sft. Iosif, consacrat episcop clandestin la 30 Iunie 1950, în vederea îndeplinirii acestei ticăloase misiuni, acuzatul Iosif Schubert.

Colectarea informaţiunilor de la diferitele agenturi de spionaj din ţară se făcea prin conducătorii sau curierii lor, care luau legătura cu Hildegard Reissner în modul descris mai sus, ca şi prin curierii aflaţi la dispoziţia acuzatului Schubert, care erau călugăriţele sociale Hildegard Reissner, Maria Iudith Penyvesi şi Cristina Dewald, la care s'a adăugat în curând şi Ioana Niculiţa.

Informaţiile colectate de acuzatul Schubert erau transmise prin Hildegard Reissner parohului Bisericii Italiene din Bucureşti, acuzatul Clement Gatti, care la rândul lui le transmitea ministrului Scammacca sau însărcinatului cu afaceri dr. Puri Purini, dela Legaţia Italiei. Prin curierul diplomatic al Legaţiei, informaţiile luau calea Vaticanului, unde la Oficiul Afacerilor Extraordinare, ajungeau la Del Mestri. Pe aceeaşi cale, în sens invers, soseau şi dispoziţiunile Vaticanului pentru reţeaua sa de spionaj.

În cadrul planului Jakab, agentura acuzatului Waltner a trimis acuzatului Schubert pentru Vatican, în perioada Noembrie 1950 — Februarie 1951, informaţii privind îndeosebi: producţia şi personalul fabricilor şi uzinelor, gospodăriile agricole colective şi multe altele.

Acuzatul Schubert a colectat informaţii, astfel cum s'a dovedit în anchetă, atât dela agenturile din Timişoara, cât şi din Alba Iulia.

Prin Hildegard Reissner, el le-a transmis acuzatului Clement Gatti, iar acesta Ministrului Scammacca, şi însărcinatului cu afaceri Puri Purini, iar aceştia le-au transmis mai departe prin curierul diplomatic al Legaţiei Italiene, la Vatican.

Arestarea acuzatului Schubert în Februarie 1951, nu a întrerupt aplicarea planului Jakab, colectarea şi transmiterea informaţiilor făcându-se de Hildegard Reissner. Nici chiar arestarea acuzatului Clement Gatti în Martie 1951, nu a întrerupt activitatea criminală de spionaj a Vaticanului, dr. Puri Purini dând dispoziţiuni acuzatului Pintori Eraldo, să asigure legătura cu Hildegard Reissner, ceeace acesta a şi realizat.

De menţionat că vechiul spion american, fostul regent apostolic la Bucureşti, O'Hara, a continuat şi el activitatea de spionaj împotriva Republicii Populare Române, folosind pentru culegerea informaţiilor reprezentanţa diplomatică a Austriei din Bucureşti. Intr'adevăr O'Hara comunica prin curier diplomatic cu soţia reprezentantului austriac Schmidt, dând acesteia instrucţiuni să se adreseze acuzatului Schubert, pentru obţinerea informaţiunilor.

Acuzatul Schubert, potrivit liniei de deosebită conspirativitate a planului Jakab, a refuzat să se deplaseze la locuinţa numitei Schmidt şi a organizat o întâlnire secretă în casa conspirativă a Ioanei Niculiţa. Întâlnirea a avut loc şi acuzatul Schubert a predat într'adevăr numitei Schmidt, informaţiile cerute de O'Hara.

Planul american de amestec în treburile lăuntrice ale ţării noastre, prin sprijinirea şi ajutorarea prin toate mijloacele a elementelor duşmănoase regimului de democraţie populară, a găsit aplicare în sprijinirea grupului de elemente duşmănoase, printre care Săndulescu Gheorghe şi Ştefănescu Lazăr, care alegând calea trădării poporului, au încercat constituirea unei organizaţii subversive, sub denumirea de Partid Socialist Creştin. Prin manifestele redactate, aceştia arătau că scopurile urmărite erau răsturnarea prin violenţă a regimului de democraţie populară, restaurarea puterii burghezo-moşiereşti şi a monarhiei, înfeudarea ţării imperialismului americano-englez şi cotropirea de teritorii sovietice. Conştienţi că un asemenea program nu putea găsi adeziunea maselor, ci numai cel mult a unui pumn de criminali ticăloşi, cei doi acuzaţi amintiţi au socotit că nu şi-ar putea atinge scopurile lor mârşave, decât cu sprijinul imperialiştilor americano-englezi.

Pentru a obţine acest sprijin, ei au născocit şi consemnat în manifeste şi scrisori, existenţa unei organizaţii larg articulate, cu comitet central, comitete judeţene, de plasă şi comunale.

Scopul lor a fost atins în parte, deoarece căutând legătura cu Legaţia Americană, o găsesc prin Gheorghe Crăciun, zis bruder Leon, călugăr în slujba arhiepiscopiei catolice şi a Nunciaturii Apostolice din Bucureşti. Gheorghe Crăciun realizează legătura, adresându-se lui Del Mestri, căruia îi comunică existenţa şi scopurile organizaţiei, precum şi cererea de sprijin formulată de Lazăr Ştefănescu.

În legătură cu aceasta, Gheorghe Crăciun declară:

„În realitate eu nu am luat legătura cu USA ci cu Del Mestri, secretarul Nunciaturii Papale, care mi-a cerut ca ei să-i indice locurile unde sunt mai organizaţi, şi unde avioane americane să le arunce armament, muniţii, alimente, etc".

Fapt confirmat de acuzatul Lazăr Ştefănescu, care recunoaşte:

„Prin bruder Leon mi s'a cerut să indic'n câteva puncte din provincie, unde la momentul oportun, să se poată lansa din avioane material propagandistic şi armament".

Pe aceeaşi linie, agenţii imperialismului americano-englezi, din rândurile clerului catolic, au căutat cu deosebită stăruinţă, să determine constituirea de bande teroriste, desfăşurând o activitate susţinută de sprijinire şi ajutorare a rarelor elemente care, urmărite pentru activitatea lor antidemocratică, încercau să creieze grupuri teroriste.

Pentru a instiga la turburări pe credincioşii catolici, Nunciatura a organizat o înşelăciune religioasă, pretinzând că Maica Domnului îndeamnă la rebeliune. Cu regizarea acestei înscenări, a fost însărcinat episcopul greco-catolic, dr. Ioan Suciu, care a folosit starea de debilitate fizică şi mintală a călugăriţei Maria Ionela Cotoi, despre care a căutat să acrediteze svonul că ar primi comunicări dela Maica Domnului. Sub această mască au fost redactate şi difuzate manifeste de către episcopul Suciu.

Preotul greco-catolic profesor de teologie, Grecu Gheorghe, declară în legătură cu aceasta:

„Această stare a călugăriţei Cotoi Maria Ionela a fost exploatată de autorii manifestelor anti-democratice, astfel că ei au dat acestei situaţii o explicaţie mistico-religioasă, intenţionat greşită, în scopul de a induce pe credincioşi în eroare şi de a lovi în interesele Republicii Populare Române".

„Acţiunea celor care au creiat şi susţinut cazul călugăriţei Cotoi Maria, a fost numai o acţiune politică subversivă îndreptată împotriva Statului Român".

Descoperirea şi prinderea în Martie 1949 a unei bande teroriste, căreia călugăriţa Cotoi, prin preotul Leluţiu Aurel, i-a pus la dispoziţie manifestele provocatoare, a impus acestora necesitatea căutării unui refugiu. În mod firesc, atât Leluţiu cât şi călugăriţa Cotoi, s'au adăpostit la inspiratoarea întregii activităţi criminale a Vaticanului în RPR, Nunciatura Papală din Bucureşti. Prin grija lui Del Mestri, Leluţiu a fost ascuns la diferite gazde, până în momentul arestării sale, iar călugăriţa Cotoi a fost păstrată la Nunciatură, unde sub directa conducere a lui O'Hara, s'au organizat noi „minuni" prin mijlocirea ei. Astfel, s'a pretins că, prin intervenţia divină, pe trupul Mariei Cotoi apar răni sângerânde, că vinul se transformă în sânge şi că crucifixul din capela Nunciaturii, în prezenţa ei, porneşte a sângera.

După un timp oarecare, O'Hara era atât de sigur că înşelăciunea era perfect regizată, încât a căutat să obţină şi confirmarea ştiinţifică a minunilor. Pentru aceasta a convocat pe specialistul psihiatru dr. Sebastian Constantinescu.

Specialistul psihiatru a descoperit însă că toată afacerea nu este decât o grosolană înşelăciune. El declară într'adevăr:

„Am constatat că plăgile sângerânde care erau considerate drept stigmate mistice, nu erau altceva decât automutilaţii... De asemenea, am dovedit lui O'Hara şi Del Mestri, că toate pretinsele ei minuni erau escrocherii".

Pentru sprijinirea încercărilor teroriste, Vaticanul prin prepuşii săi, nu a folosit numai ajutorul acestora, ci şi pe cel mai concret al dolarilor americani, veniţi de peste ocean.

Astfel, dr. Gulkan Eusebiu, condamnat pentru activitate teroristă desfăşurată de el, mărturiseşte:

„În activitatea mea subversivă, începând din luna Iunie 1950, am fost ajutat cu bani de către preotul Ritti Emil din Cluj, care la rândul lui primea banii de la Nunciatura Apostolică din Bucureşti, cu scopul de a-i distribui preoţilor care desfăşurau activitate contrarevoluţionară împotriva R.P.R."

Ceeace este confirmat de Ritti Emil, care arată că sumele puse lui la dispoziţie prin spionul Del Mestri pentru sprijinirea bandelor teroriste ale preoţilor catolici s'au ridicat la suma de 1.350.000 lei.

Vaticanul a îndemnat cu perseverenţă pe unii preoţi catolici să folosească toate mijloacele spre a determina constituirea unei bande teroriste. Nereuşind în captarea de aderenţi, unii preoţi catolici, atraşi în acţiunea criminală a Vaticanului, s'au constituit singuri în bande. Astfel, trei preoţi catolici, printre care Salajan Gavril, la început confesor, apoi cap al bandei, s'au înarmat pentru a trece la acte de teroare. Încunoştiinţat de acţiunea lor, Vaticanul le-a trimis de îndată sprijin, suma de 110.000 lei.

Plecarea din ţară a Nunciaturii nu a întrerupt nici această activitate de sprijinire materială a activităţii subversive catolice. Cu ducerea ei mai departe a fost însărcinat acuzatul Gatti Clement, care pe lângă mârşava lui misiune de spion, a căpătat-o şi pe aceea de finanţator al preoţilor catolici, ce căutau să întreprindă acţiuni teroriste. El recunoaşte:

„Pentru preoţii catolici, care duceau activitate anti-democratică împotriva R. P. R., Nunciatura Papală înainte de a pleca, a depozitat o sumă de bani la Legaţia Italiană din Bucureşti. Eu luam banii de fiecare dată dela Legaţie şi-i dam persoanelor care îmi cereau şi cărora le erau destinaţi..."

Sumele pe care acuzatul Gatti recunoaşte că le-a mânuit în modul acesta, se ridică la 2.600.000 lei.

Nunciatura a organizat în 1947, plecarea frauduloasă din ţară a ing. Greceanu, fost preşedinte al aşa zisului Ajutor Catolic, care era în realitate o bandă de spioni. Pentru aceasta, secretarul particular al lui O'Hara, Kirk a luat legătură cu spioana Elisabeta Wulff, zisă sora Hildegardis, care organizase mai multe treceri frauduloase de frontieră, în deosebi în folosul unor ofiţeri hitlerişti.

În schimbul dolarilor furnizaţi de Kirk, Greceanu a fost trecut în Iugoslavia.

Nu numai Kirk, dar şi Del Mestri se ocupa cu asemenea operaţiuni. Specialistă în materie, Elisabeta Wulff recunoaşte:

„În cursul anului 1949, Mgr. Del Mestri m'a rugat să fac tot posibilul să organizez fuga din ţară a unui şofer dela Nunciatură, care era amestecat în afacerea noastră de spionaj, spunându-mi că îi este frică că în cazul unei eventuale arestări a acestuia, să nu divulge autorităţilor legăturile pe care le-a avut cu Del Mestri pe linia de spionaj".

Vaticanul a organizat deasemenea o largă campanie de subminare a Statului nostru, difuzând preoţilor prin episcopiile catolice, materiale de propagandă ostile regimului de democraţie populară.

Demascarea publică a Nunciaturii Apostolice ca centru de spionaj, prin desbaterile procesului, care a avut loc în Iunie 1950, şi în care s'a desvăluit numai o parte din activitatea desfăşurată împotriva poporului nostru de spionii papali, a scos din minţi pe O'Hara şi l-a făcut să treacă la acţiuni deschise de provocare. Cu câteva zile numai înainte de plecarea sa din ţară, O'Hara a dat dispoziţiuni exprese ca acuzatul Pacha să citească din amvon, în catedrala din Timişoara, o pastorală, care cuprindea atacuri calomnioase împotriva Republicii Populare Române şi îndemnări la nesupunere faţă de legi. Pastorala adusă dela Bucureşti de Hildegard Reissenr şi transmisă prin Elisabeta Wulff, acuzatului Pacha, a şi fost difuzată de către acesta — potrivit ordinului primit — prin citirea ei în catedrală.

Alarmat de consecinţele pe care această acţiune duşmănoasă deschisă trebuia în mod necesar să le aibă pentru cetitorul pastoralei, acuzatul Waltner a încercat să-l convingă pe Del Mestri să se renunţe la un asemenea act inutil şi primejdios.

Acuzatul Waltner mărturiseşte:

„... eu i-am spus că episcopul va fi arestat imediat dacă va ceti asemenea material în catedrală, la care Del Mestri mi-a răspuns: Nunciul O'Hara a spus că conţinutul pastoralei contează mai mult decât arestarea episcopului".

Numeroase milioane s'au scurs din Wall-Street prin canalul Vaticanului, în susţinerea acţiunilor teroriste şi a întregei reţele de spionaj.

Dolarii trădării erau în mod curent negociaţi la bursa neagră.

Acuzatul Heber mărturiseşte:

„În cursul anului 1949, tot la rugămintea episcopului, m'am ocupat cu vinderea la bursa neagră, de valută străină, iar leii rezultaţi i-am predat episcopului Augustin Pacha".

Acuzatul Pacha, grijuliu, a socotit că este util să transforme în aur o parte din banii ce-i treceau prin mână. Astfel, tot prin acuzatul Heber şi cu ajutorul protopopului Willjung Mihai a ascuns un kg. aur în interiorul bisericii Becicherecul Mic, unde a şi fost descoperit la percheziţia făcută de autorităţi.

Acuzatul Schubert arată că spionul O'Hara, fiind nevoit să părăsească ţara, l-a însărcinat să preia locul Nunciaturii în conducerea acţiunii de spionaj, a Vaticanului. O'Hara a spus mai departe că informaţiile culese să le transmită prin părintele Gatti care la rândul său le va transmite lui Puri Purini dela Legaţia Italiei.

În legătură cu aceasta, acuzatul Gatti mărturiseşte:

„La sfârşitul lui Iulie, sau la începutul lui August 1950, am primit dela ministrul Scammacca însărcinarea de a transmite scrisori cu conţinut secret, provenite dela preoţii care duc o activitate anti-democratică împotriva R.P.R."

Recrutarea s'a făcut în condiţiuni de absolută conspirativitate, cu precauţiuni excepţionale de asigurarea secretului.

Fostul ministru al Italiei în Bucureşti, Scammacca, i-a dat acuzatului Gatti cu acest prilej instrucţiunile de lucru.

Scrisorile trebuiau să fie aduse personal de către acuzatul Gatti şi predate chiar în mâinile lui Scammacca sau în lipsa acestuia din ţară, însărcinatului cu afaceri Puri Purini.

În Septembrie 1950, Scammacca l-a convocat pe acuzatul Gatti să-i arate confirmarea oficială a însărcinării sale din partea Vaticanului. Aceasta era o scrisoare dela oficiul Vaticanului, pentru afacerile ecleziastice extraordinare.

Şi în fapt în numeroase rânduri ministrul Scammacca şi în lipsa sa din ţară însărcinatul cu afaceri dr. Puri Purini, au primit dela acuzatul Gatti rapoartele informative venite dela acuzatul Schubert şi dela alţi agenţi ai Vaticanului, rapoarte pe care le-a transmis la Roma sub acoperirea curierului diplomatic. Tot ei au transmis lui Gatti milioanele pentru uneltele Vaticanului, când acestia nu primeau bani direct dela el, ci erau trimişi de acuzatul Gatti, sub parola conspirativă dinainte stabilită: „Santa Croce".

Scammacca dealtfel, cu un zel neobosit, îngrijea ca toate fondurile destinate de Vatican activităţii contra puterii populare să-şi primească întrebuinţarea destinată. El se însărcinează să ridice şi să administreze şi fondurile depuse în acest scop de Nunciatură în alte locuri.

Astfel, că după plecarea Nunciaturii Papale, unii membri ai Legaţiei Italiei la ordinul stăpânilor americani asigurau ducerea mai departe a activităţii criminale a Vaticanului împotriva Republicii Populare Române. Printre aceştia, primul loc îl ocupă conducătorii Legaţiei, fostul ministru Scammacca şi primul secretar dr. Puri Purini care, în lipsa din ţară a lui Scammacca, îndeplinea funcţiunea de însărcinat cu afaceri.

Acuzatul Pintori Eraldo, întrebat cine în afară de el se mai ocupa în cadrul Legaţiei cu activitatea de spionaj, mărturiseşte:

„Cu aceasta se ocupa ministrul Scammacca, primul secretar de Legaţie Dr. Giuseppe Puri Purini, şi al doilea secretar Dr. Alvaro Vitto Beltrani, Dr. Cesare Regard, fost prim secretar de Legaţie".

„Se ocupau cu culegerea de informaţii pe care le predau acestora, prof Bruno Manzone, Dr. Antonio Spinedi, ataşat comercial, Dr. Paris, viceconsul, Americo Rosa, viceconsul şi funcţionarii Legaţiei - Giacomelo şi Schisano".

Centrul de spionaj italian nu este dealtfel decât o verigă în lanţul de centre de spionaj organizate de imperialiştii americani, împotriva Republicii Populare Române, prin reprezentanţi diplomatici de sub ascultarea dolarului şi între care s'a organizat şi realizat schimbul de informaţii.

În legătură cu aceasta, acuzatul Pintori declară:

„Dr. Puri Purini primea informaţii dela ataşaţii militari englezi, americani şi turc, dându-le în schimb informaţii culese de noi. Ministrul Scammacca avea legătură pe această linie cu fostul Nunciu O'Hara şi cu colonelul Parisot dela Legaţia Franceză, cu care făcea schimb de informaţii. Deasemenea, Dr. Puri Purini făcea schimb de informaţii cu d. Hrujak dela Legaţia Iugoslavă, Wats, prim secretar al Legaţiei Engleze, Gantenbein şi Murat Williams, dela Legaţia Americană".

Pentru îndeplinirea însărcinărilor de spionaj, centrul italian avea numeroase agenturi. În primul rând, aşa zisul Institut de Cultură Italiană.

Acuzatul Topa Petre, care a fost unul din informatorii acestei oficine, mărturiseşte:

„Profesorul Manzone, sub masca de director al Institutului de Cultură Italiană şi sub firma acestui Institut, ducea o activitate de spionaj, având pentru aceasta o intensă reţea de informatori, iar în anul 1945 am fost recrutat şi eu în această reţea de spionaj, de către prof. Manzone".

Iar despre legătura pe linie de spionaj a Institutului de Cultură Italiană, cu centrul de spionaj italian, acelaş acuzat declară:

„Manzone mi-a comunicat că el transmite informaţiile serviciului de spionaj italian, prin intermediul Legaţiei Italiene din ţară şi anume prin intermediul ministrului Cerbore, iar dela plecarea lui Cerbore, în 1947, mi-a spus că informaţiile sunt transmise prin noul ministru Scammacca".

În afară de Institutul de Cultură Italiană, centrul italian a mai organizat agenţi de spionaj:

La Timişoara, prin ing. Vignati, fost agent consular; la Câmpina prin Ing. Lezza, care lucra în petrol; la Sibiu, prin Ing. Bertolotti, fost agent consular; la Arad, prin Ing Rossi; la Galaţi prin Ing. Carguelli şi la Cugir prin Benevetti, care lucra acolo ca monteur.

În afară de activitatea de spionaj, ca şi Vaticanul, centrul de spionaj italian căuta în mod insistent legătura cu elementele trădătoare, încercând să sprijine aceste elemente în tentativele lor de organizare.

Acuzatul Ştefănescu Lazăr a comunicat şi centrului de spionaj italian, prin acuzatul Pintori Eraldo, textul unui manifest în care erau expuse scopurile teroriste ale organizaţiei ce plănuia împreună cu acuzatul Săndulescu Gheorghe să le realizeze.

Fără a mai aştepta nicio comunicare dela Roma, acuzatul Pintori a făgăduit tot sprijinul acelor elemente care ar putea ajunge ilegal în Italia.

Acuzatul Pintori, dealtfel, a căutat să realizeze şi legătura elementelor teroriste din ţară, cu grupul de trădători de peste hotare.

Centrul de spionaj italian, ca şi Vaticanul, s'a ocupat intr'adevăr pe scară largă cu scoaterea ilegală din ţară a elementelor duşmănoase regimului democraţiei populare, pentru a le folosi în străinătate sau pentru a le sustrage urmăririi care ar fi demascat activitatea sa criminală.

Acuzatul Ştefănescu Lazăr declară:

„Pintori mi-a spus că în cazul când eu voi fi arestat, să nu declar nimic despre faptul că Legaţia Italiei a avut legături cu organizaţia, pentru a nu compromite Legaţia faţă de Statul Român".

Centrul de spionaj italian a scos ilegal din ţară numeroase elemente ticăloase, ca de pildă fostul comandor Chirilă, Popescu Jianu Demetrio, Poru, Lambe Dumitrescu şi prof. Gino Prantoni, fostul general Petre Ionescu şi alţii.

Toţi aceştia au fost introduşi cu documente falsificate de centrul de spionaj italian în grupurile de marinari italieni ce se repatriau în 1949 prin R.P.R. în Italia. Fostul ministru Scammacca se ocupa personal cu aceste plecări ilegale din ţară. La organizarea plecărilor frauduloase participau funcţionari şi colaboratori ai Legaţiei şi îndeosebi pe lângă fostul ministru Scammacca şi acuzatul Pintori, Puri Purini, Beltrani, Schisano şi prof Manzone. Au fost folosite nu numai grupurile de marinari, dar, cu complicitatea lui Braun, şi vagoanele de mobilă care plecau sigilate.

Deasemenea au fost folosite legăturile cu Iugoslavia pe care le avea spionul Manzone. Referitor la aceasta, acuzatul Topa Petre declară:

„În luna Aprilie 1950, d. Manzone mi-a spus că a înlesnit trecerea în mod clandestin, din R.P.R. în Italia, a fostului general Petre Ionescu, având înţelegere d. Manzone cu autorităţile iugoslave".

Pe de altă parte, acuzatul Pintori Eraldo mărturiseşte:

„Am primit însărcinarea din partea d-lui ministru Scammacca şi dela dr. Puri Purini, să primesc dela supuşii italieni care se repatriau valorile ce aceştia le deţineau şi nu le-ar fi putut scoate pe căi legale".

„În ceeace priveşte valuta (dolari, franci elveţieni, lire sterline, acestea se depuneau de către acei care vaiau să le scoată din R.P.R la Serviciul comercial al Legaţiei şi primeau contravaloarea în lire în Italia".

„În ce priveşte sumele de lei româneşti, ele erau convertite în valută prin intermediul funcţionarilor Legaţiei şi erau scoase din R.P.R. în modul arătat mai sus".

Au scos astfel din ţară valori considerabile numiţii: Tomas, Marius Locatelli, ing. Lezza, ing. Rossi, Cora, Filiunisch, Piazza.

În cadrul acestei acţiuni, acuzatul Pintori a introdus în ţară, dela prof. Mosco, un transport de ceasuri, pentru care a primit 10.000 dolari şi multe alte transferuri şi schimburi la negru, pentru fostul general Negruzzi, Ştefan Ştefan, Sanda Dozzi, av. Heriban, Alexandru Ştefănescu şi acuzatul Lază Ştefănescu.

Acuzatul Pintori, funcţionar la aşa zisul Institut de Cultură Italiană până în anul 1948, a fost recrutat în 1937 de Bruno Manzone, căruia i-a dat informaţii în toată această perioadă de timp. Acuzatul Pintori mărturiseşte:

„În toamna anului 1948, după trecerea mea la Legaţie, mi s'a cerut de către ministrul Scammacca să continui activitatea de spionaj".

„Am cules şi am predat informaţii d-lui ministru Michel Scammacca, iar în lipsa lui le predam d-lui Alvaro Vitto Beltrani, fost al doilea secretar al Legaţiei şi şef al cancelariei consulare, d-lui Cesare Regard, fost prim secretar al Legaţiei, aceasta până în anul 1950 şi apoi din 1950, până la arestarea mea, d-lui Giuseppe Puri Purini, prim secretar al Legaţiei".

În activitatea sa de spionaj, fiind la Legaţie, a preluat dela Manzone o parte din agentura acestuia şi a lărgit-o prin activitate proprie. A reuşit astfel să-şi creeze o importantă reţea de spioni, dintre care au fost identificaţi:

Acuzatul Topa Petre, fost subsecretar la Ministerul Sănătăţii şi apoi deputat liberal în Adunarea Deputaţilor din 1946; acuzatul Ştefănescu Lazăr, fost inspector general şcolar; Niculescu Petre, funcţionar vamal la Vama Antrepozite; Ştefănescu Alexandru, fost până la 15 Noembrie 1947 consul II în Ministerul Afacerilor Externe şi apoi funcţionar la Banca de Stat; Epureanu Paulina, fost medic de spital în T.-Severin, Popovici Ioan, fost până la 15 Noembrie 1947 consul general II în Ministerul Afacerilor Externe; Gruceanu Constantin, fost până la 1 Septembrie 1947 consul II în Ministerul Afacerilor Externe şi apoi bibliotecar la Facultatea de Ştiinţe Juridice.

Stâlpi ai agenturii lui Pintori acuzaţii Topa şi Lazăr Ştefănescu, s'au întâlnit pe drumul trădării, ca doi vechi trădători ce sunt. Topa, fost iorgist, fost ministru al dictaturii carliste, candidat pe listele tătărăsciene din 1946. Lazăr Ştefănescu, deasemenea, purtat de dorinţa de parvenire dintr'un partid într'altul, s'a strecurat dela manişti în Frontul Plugarilor, pătrunzând până în Comitetul său Central.

Acuzatul Ştefănescu Lazăr este acel care a furnizat cel mai mare şi variat număr de informaţii, îndeosebi referitoare la discuţiile din Comitetul Central al Frontului Plugarilor, desfăşurarea alegerilor, gospodăriile agricole colective, conducerea forţelor armate, armamentul trupelor române, recrutarea şi pregătirea cadrelor ofiţereşti şi multe altele.

Pe lângă activitatea de spionaj, tot în legătură cu membri ai Legaţiei Italiene, prin Pintori, acuzatul Lazăr Ştefănescu a desfăşurat o largă activitate de defăimare a Patriei noastre, transmiţând posturilor de radio imperialiste ştiri şi comentarii calomnioase inventate de el, pentru a lovi în prestigiul Republicii Populare Române.

Spionajul fiind ocupaţia permanentă a centrului italian, măsuri erau totdeauna luate pentru ca plecarea din ţară a agenţilor de spionaj să nu atragă pierderea agenturii pe care o aveau. Astfel, acuzatul Pintori preluase agentura lui Manzone; Pintori fiind mutat la Beyrut, trebuia să predea agentura sa funcţionarului Legaţiei Giacomelo. În acest scop, acuzatul Pintori a şi predat pe acuzatul Topa lui Giacomelo şi a anunţat şi pe acuzatul Ştefănescu Lazăr că îi va face legătura cu Giacomelo pentru a duce mai departe activitatea de spionaj. Arestarea atât a lui Ştefănescu, cât şi a lui Pintori a împiedecat însă această legătură.

Centrul italian nu este în realitate decât un centru de spionaj americano-englez. Acuzatul Ştefănescu Lazăr mărturiseşte.

„Pintori mi-a spus că informaţiile le comunică superiorilor săi dela Legaţie şi că aceştia la rândul lor le transmit englezilor şi americanilor".

Acuzatul Topa Petre, desvăluind scopurile spionilor italieni şi poziţia lor de unelte ale imperialiştilor americano-englezi, mărturiseşte:

„D. Manzone critica regimul de democraţie populară din Republica Populară Română, arătându-mi că prin informaţiile culese ajutăm lagărul anglo american să intervină cât mai curând pentru restabilirea vechiului regim în România".

În slujba aceloraşi interese s'a pus şi pumnul de duşmani, care au constituit o bandă de spioni şi sabotori, numind-o Partidul Socialist Creştin, în fruntea căruia se găsea pe lângă Lazăr Ştefănescu şi acuzatul Săndulescu Gheorghe.

Ca şi Lazăr Ştefănescu, acuzatul Săndulescu Gheorghe este un vechi trădător. Pornind din partidul bancherilor şi industriaşilor, Partidul Liberal, acuzatul Săndulescu s'a înscris în Partidul Social Democrat pentru a duce acoperit activitatea sa criminală.

Sub masca de propovăduitori ai „iubirii creştine" şi preaslăvind desmăţata „cultură apuseană" după modelul american, acuzaţii Săndulescu şi Ştefănescu Lazăr îndemnau la „luptă cu arma, cuţitul şi toporul" pentru a da înapoi moşierilor pământurile expropriate şi capitaliştilor autohtoni şi străini, fabricile şi uzinele naţionalizate.

Pentru difuzarea scopurilor urmărite de ei, acuzaţii Săndulescu şi Ştefănescu Lazăr au redactat, multiplicat şi difuzat manifeste şi alte materiale aţâţătoare şi au redactat un pamflet fascist denumit de ei „proect de constituţie", în care, pe lângă restaurarea burghezo-moşierimii şi a monarhiei, se prevedea supremaţia „culturii apusene" şi rolul proeminent al bisericii catolice.

Un asemenea program nu putea să găsească şi nici nu a găsit un sprijin în mase. Conducătorii nu au putut recruta decât un număr neînsemnat de aderenţi şi anume:

Acuzatul Gheorghe Săndulescu, a recrutat pe: Hagiu Petre, preot, fost manist, ridicat de Antonescu la rangul de protopop; Lazăr Ştefănescu, fost manist, strecurat până în Comitetul Central al Frontului Plugarilor; Ursescu Gheorghe, învăţător, fost manist; Marinescu Vasile, fost patron de restaurant şi Neagoe Constantin, învăţător.

Iar acuzatul Ştefănescu Lazăr a recrutat pe Ştefan Radu, Nicu Tudor, Constantin Iliescu, Ion Alecu, Ion Costache, Maria Popovici şi Constantin Alexandrescu.

Pentru a face să se creadă în importanţa şi amploarea organizaţiei, acuzaţii vorbeau tendenţios în manifestările lor, de un aşa zis Comitet Central şi diferite Comitete locale, inventând diferite nume fictive ca să dea impresia că ar exista chiar persoane care fac parte din aceste organisme.

Asupra rostului acestor comitete, acuzatul Săndulescu Gheorghe mărturiseşte:

„Aceste comitete de conducere — central şi celelalte — le-am numit aşa şi vorbeam despre ele pentru mai multe motive:

— aveam interesul să sporim încrederea şi să dăm curaj elementelor pe care le recrutam, făcându-le să creadă că organizaţia noastră se sprijină pe forţe mari;

— aveam interesul ca Statele Unite şi Anglia să ne creadă o forţă mare demnă de atenţie şi să ne acorde sprijin în acţiunea noastră;

— deasemenea, aveam interesul ca statele imperialiste să ne recunoască şi să ofere azil membrilor organizaţiei noaste care ar pleca fraudulos din ţară".

Acuzatul Săndulescu Gheorghe mărturiseşte:

„Dat fiind faptul că nu am găsit sprijin în mase, nădejdea noastră în realizarea scopului urmărit, era intervenţia americano-engleză".

şi în fapt acuzaţii Săndulescu Gheorghe şi Ştefănescu Lazăr au intrat în legătură cu Legaţia Americană prin intermediul lui Del Mestri, informat de Crăciun Gheorghe şi cu Legaţia Italiană prin acuzatul Pintori.

Dar fiind că scopurile organizaţiei erau conforme planurilor agresive imperialiste, Legaţia Americană le-a transmis pe linia Del Mestri-Gheorghe Crăciun, cererea de a indica locurile pentru lansarea de armament, muniţiuni, material de propagandă şi alimente de către avioanele americane. Acuzaţii Săndulescu şi Ştefănescu Lazăr au trecut pe baza acestei cereri la recunoaşterea unor asemenea locuri, în regiunea Comani (Olt) şi Moroeni (Dâmboviţa).

În aşteptarea americanilor, grupul restrâns de trădători s'a scufundat în mocirla spionajului.

Acuzatul Ştefănescu Lazăr recunoaşte:

„După ce am intrat în organizaţia subversivă denumită Partidul Socialist Creştin, am folosit pe unii din membrii organizaţiei, pentru culegerea de informaţii cu caracter de spionaj".

Aceasta până în momentul când descoperirea lor a pus capăt întregii activităţi criminale desfăşu-

(Continuare în pag. 4-a)